

Eclesiastul

¹ Cuvintele Predicatorului, fiul lui David, împărat în Ierusalim. ² Deșertăciunea deșertăciunilor, spune Predicatorul: deșertăciunea deșertăciunilor; totul este deșertăciune. ³ Ce folos are un om din toată munca lui pe care o face sub soare? ⁴ O generație trece și altă generație vine, dar pământul rămâne pentru totdeauna. ⁵ Soarele de asemenea răsare și soarele apune și se grăbește spre locul său de unde a răsărit. ⁶ Vântul merge spre sud și se întoarce spre nord; se învârtește continuu, și vântul se întoarce din nou conform rotirilor sale. ⁷ Toate râurile curg în mare, totuși marea nu se umple; la locul de unde râurile vin, într-acolo se întorc din nou. ⁸ Toate lucrurile sunt în osteneală; omul nu o poate rosti; ochiul nu se satură a vedea, nici urechea nu se umple cu auzire. ⁹ Ce a fost, aceea va mai fi; și ce s-a făcut, se va mai face; și nu este nimic nou sub soare. ¹⁰ Este ceva despre care s-ar putea spune: Vezi, acesta este nou? Era deja în vechimea care a fost înainte de noi. ¹¹ Nu este amintire a lucrurilor dinainte; nici nu va fi vreo amintire a lucrurilor ce vor veni la cei ce vor veni după. ¹² Eu, Predicatorul, am fost împărat peste Israel în Ierusalim. ¹³ Și mi-am pus inima să caut și să cercetez prin înțelepciune toate câte sunt făcute sub cer; această osteneală grea a dat-o Dumnezeu fiilor oamenilor ca să fie umiliți prin ea. ¹⁴ Eu am văzut toate lucrările făcute sub soare; și, iată, totul este deșertăciune și chinuire

a duhului. ¹⁵ Ce este strâmb nu poate fi îndreptat, și ce lipsește nu poate fi numărat. ¹⁶ Am vorbit îndeaproape cu inima mea, spunând: Iată, am ajuns mare și am obținut mai multă înțelepciune decât toți cei ce au fost înainte de mine în Ierusalim; da, inima mea a văzut înțelepciune și cunoaștere din abundență. ¹⁷ Și mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să cunosc nebunia și prostia; am priceput că aceasta de asemenea este chinuire a duhului. ¹⁸ Căci în multă înțelepciune este multă mâhnire, și cel ce mărește cunoașterea mărește întristarea.

2

¹ Am spus în inima mea: Du-te acum, te voi încerca cu veselie, de aceea bucură-te de plăcere; și, iată, aceasta de asemenea este deșertăciune. ² Am spus despre râs: Este nebun; și despre veselie: Ce face aceasta? ³ Am căutat în inima mea să mă dedau vinului, totuși deprinzându-mi inima cu înțelepciune; și să apuc prostia, până voi vedea ce este acel bine pe care fiii oamenilor ar trebui să îl facă sub cer toate zilele vieții lor. ⁴ Mi-am făcut lucrări mari, mi-am construit case, mi-am sădit vii, ⁵ Mi-am făcut grădini și livezi și am sădit în ele pomi de toate felurile de fructe; ⁶ Mi-am făcut iazuri de apă, ca să ud cu ele pădurea ce aduce pomi; ⁷ Am dobândit servitori și servitoare și mi s-au născut servitori în casă; de asemenea am avut mari turme de vite mari și mici mai mult decât toți cei ce au fost în Ierusalim înainte de mine; ⁸ Mi-am adunat de asemenea argint și aur și tezaurul deosebit al împăraților și al provinciilor; mi-

am dobândit cântăreți și cântărețe și desfătărilor fiilor oamenilor, instrumente muzicale și acelea de toate felurile. ⁹ Astfel am fost mare și i-am întrecut pe toți cei ce au fost înainte de mine în Ierusalim; de asemenea înțelepciunea mea a rămas cu mine. ¹⁰ Și orice au dorit ochii mei nu le-am refuzat, nu mi-am oprit inima de la nicio bucurie; fiindcă inima mi s-a bucurat în toată munca mea; și aceasta mi-a fost partea mea din toată munca. ¹¹ Atunci m-am uitat la toate lucrările pe care mâinile mele le-au lucrat și la osteneala cu care m-am ostenit ca să o fac, și iată, totul era deșertăciune și chinuire a duhului și nu era niciun folos sub soare. ¹² Și m-am întors să privesc înțelepciunea și nebunia și prostia; căci ce poate face omul care vine după împărat? Chiar ceea ce s-a făcut deja. ¹³ Atunci am văzut că înțelepciunea întrece prostia, precum lumina întrece întunericul. ¹⁴ Ochii înțeleptului sunt în capul său, dar prostul umblă în întuneric; și tot eu am priceput că aceeași întâmplare se întâmplă tuturor. ¹⁵ Atunci am spus în inima mea: Așa cum se întâmplă prostului, la fel mi se întâmplă și mie; și de ce am fost atunci mai înțelept? Apoi am spus în inima mea că și aceasta este deșertăciune. ¹⁶ Căci nu este amintire pentru totdeauna a înțeleptului mai mult decât a prostului; văzând că ceea ce este acum, în zilele ce vin vor fi toate uitate. Și cum moare înțeleptul? Ca și prostul. ¹⁷ De aceea am urât viața, pentru că lucrarea ce se face sub soare este apăsătoare pentru mine, căci totul este deșertăciune și chinuire a duhului. ¹⁸ Da, am urât toată munca mea pe care am făcut-o sub soare, pentru că o voi lăsa omului ce va fi după mine. ¹⁹ Și cine știe dacă

el va fi înțelept, sau prost? Totuși va avea stăpânire peste toată munca mea în care am muncit și în care m-am arătat înțelept sub soare. Și aceasta este deșertăciune. ²⁰ De aceea am ajuns să îmi fac inima să dispere de toată munca pe care am făcut-o sub soare. ²¹ Pentru că este un om a cărui muncă este în înțelepciune și în cunoaștere și în echitate; totuși unui om care nu a muncit în acestea va lăsa el aceasta ca partea lui. Și aceasta este deșertăciune și un mare rău. ²² Căci ce are omul din toată munca sa și din chinuirea inimii sale, în care el a muncit sub soare? ²³ Căci toate zilele sale sunt întristări, iar osteneala lui, mâhnire; da, inima lui nu își ia odihnă noaptea. Și aceasta este deșertăciune. ²⁴ Nu este nimic mai bun pentru un om, decât să mănânce și să bea și să își facă sufletul să se bucure de binele din munca lui. Și aceasta am văzut că era din mâna lui Dumnezeu. ²⁵ Pentru că cine poate mânca, sau cine altul se poate grăbi mai mult decât mine? ²⁶ Pentru că Dumnezeu dă unui om ce este bun în ochii săi, înțelepciune și cunoaștere și bucurie; dar celui păcătos îi dă osteneala să adune și să îngrămădească, pentru ca el să dea celui ce este bun înaintea lui Dumnezeu. Și aceasta este deșertăciune și chinuire a duhului.

3

¹ Pentru fiecare lucru este un sezon și un timp pentru fiecare scop sub cer. ² Un timp pentru a se naște și un timp pentru a muri; un timp pentru a sădi și un timp pentru a smulge ce este sădit; ³ Un timp pentru a ucide și un timp pentru a vindeca; un timp pentru a dărâma și un timp pentru a zidi; ⁴ Un timp pentru a plânge și un timp pentru a râde;

un timp pentru a jeli și un timp pentru a dansa; ⁵Un timp pentru a arunca pietre și un timp pentru a aduna pietre; un timp pentru a îmbrățișa și un timp pentru a se înfrâna de la îmbrățișare; ⁶Un timp pentru a obține și un timp pentru a pierde; un timp pentru a ține și un timp pentru a arunca; ⁷Un timp pentru a rupe și un timp pentru a coase; un timp pentru a păstra tăcere și un timp pentru a vorbi; ⁸Un timp pentru a iubi și un timp pentru a urî; un timp pentru război și un timp pentru pace. ⁹Ce folos are cel ce lucrează în ceea ce muncește? ¹⁰Eu am văzut osteneala pe care Dumnezeu a dat-o fiilor oamenilor pentru a fi umiliți prin ea. ¹¹El a făcut fiecare lucru frumos la timpul lui; de asemenea a așezat lumea în inima lor, așa că nimeni nu poate cuprinde lucrarea pe care Dumnezeu o face de la început până la sfârșit. ¹²Știu că nu este nimic bun în ei, decât pentru cineva să se bucure și să facă bine în viața sa. ¹³Și de asemenea ca orice om să mănânce și să bea și să se bucure de binele din toată munca lui, ea este darul lui Dumnezeu. ¹⁴Știu că orice face Dumnezeu va fi pentru totdeauna, nimic nu poate fi adăugat la aceasta nici ceva luat de la ea; și Dumnezeu face aceasta, ca oamenii să se teamă înaintea lui. ¹⁵Ceea ce a fost este acum, și ceea ce va fi a fost deja; și Dumnezeu cere ceea ce a trecut. ¹⁶Și, mai mult, eu am văzut sub soare locul judecății, și acolo era stricăciune; și locul dreptății, și acolo era nelegiuire. ¹⁷Am spus în inima mea: Dumnezeu va judeca pe cel drept și pe cel stricat, pentru că este un timp acolo pentru fiecare scop și pentru fiecare lucrare. ¹⁸Am spus în inima mea, referitor

la starea fiilor oamenilor, ca Dumnezeu să le facă cunoscut și ca ei să vadă că sunt animale. ¹⁹ Căci ceea ce se întâmplă fiilor oamenilor se întâmplă și animalelor; un singur lucru li se întâmplă: cum moare unul, așa moare și celălalt; da, au toți o suflare; așa că omul nu are întâietate față de un animal, pentru că totul este deșertăciune. ²⁰ Toți merg într-un singur loc; toți sunt din țărână și toți se întorc din nou în țărână. ²¹ Cine cunoaște duhul omului care merge în sus și duhul animalului care merge jos în pământ? ²² De aceea am priceput că nu este nimic mai bun, decât ca un om să se bucure în propriile lucrări; căci aceasta este partea lui; căci cine îl va aduce să vadă ce va fi după el?

4

¹ Astfel m-am întors și am luat în considerare toate oprimările făcute sub soare; și iată, lacrimile celor oprimați și nu au avut mângâietor; și de partea opresorilor lor era putere; dar ei nu au avut mângâietor. ² De aceea am lăudat pe morții care sunt deja morți, mai mult decât pe viii care sunt încă vii. ³ Da, mai bine decât amândoi este cel care încă nu este, care încă nu a văzut lucrarea rea făcută sub soare. ⁴ Din nou, am luat în considerare toată osteneala și fiecare lucrare dreaptă, pentru aceasta un om este invidiat de aproapele său. Aceasta este de asemenea deșertăciune și chinuire a duhului. ⁵ Prostul își încrucișează mâinile și își mănâncă propria carne. ⁶ Mai bine este o mână plină, cu liniște, decât amândouă mâinile pline, dar cu osteneală și chinuire a duhului. ⁷ Atunci m-am întors și am văzut deșertăciune sub soare.

⁸ Este unul singur și nu este un al doilea; da, el nu are nici copil, nici frate, totuși nu este sfârșit la toată munca lui, nici nu se satură ochiul lui cu bogății, nici nu spune: Pentru cine muncesc eu și îmi vădulesc sufletul de bine? Aceasta este de asemenea deșertăciune, da, este osteneală grea. ⁹ Doi sunt mai buni decât unul, pentru că au o bună răsplată pentru munca lor. ¹⁰ Căci dacă ar cădea se ridică unul pe altul; dar vai celui ce este singur când cade, pentru că el nu are pe un altul să îl ridice. ¹¹ Din nou, dacă doi se culcă împreună, le este cald; dar cum poate unul singur să se încălzească? ¹² Și dacă cineva îl învinge pe unul, doi i se vor împotrivi; și o frânghie împletită în trei nu se rupe repede. ¹³ Mai bine este un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și prost, care refuză să se mai lase avertizat. ¹⁴ Căci din închisoare el iese să domnească; după cum la fel cel născut în împărăția sa devine sărac. ¹⁵ Am luat în considerare pe toți cei vii care umblă sub soare, împreună cu al doilea copil care se va ridica în locul lui. ¹⁶ Fără sfârșit este tot poporul și toți ce au fost înaintea lor; de asemenea cei ce vor veni mai pe urmă nu se vor bucura de el. Cu adevărat și aceasta este deșertăciune și chinuire a duhului.

5

¹ Păzește-ți piciorul când mergi în casa lui Dumnezeu și pregătește-te mai bine să ascuți decât să aduci sacrificiul proștilor, pentru că ei nu iau în considerare că fac rău. ² Nu fi pripit cu gura ta și nu îți lăsa inima să se grăbească să rostească vreun lucru înaintea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu

este în cer și tu pe pământ; de aceea cuvintele tale să fie puține. ³ Pentru că visul vine din mulțimea treburilor, și vocea unui prost se cunoaște prin mulțimea cuvintelor. ⁴ Când faci o promisiune lui Dumnezeu, nu întârzia să o împlinești, fiindcă el nu are plăcere în proști; împlinește ce ai promis. ⁵ Mai bine este să nu promiți, decât să promiți și să nu împlinești. ⁶ Nu permite gurii tale să îți provoace carnea să păcătuiască, nici nu spune înaintea Îngerului, că aceasta a fost o eroare, pentru ce să se mânie Dumnezeu la vocea ta și să distrugă lucrarea mâinilor tale? ⁷ Căci în mulțimea viselor și în multe cuvinte sunt de asemenea multe deșertăciuni; dar teme-te de Dumnezeu. ⁸ Dacă vezi oprimarea săracului și perversitatea violentă a judecății și justiției într-o provincie, nu te mira de acest lucru, pentru că cel ce este mai înalt decât cel mai înalt dă atenție; și este mai înalt decât ei. ⁹ Mai mult, folosul pământului este pentru toți; împăratul însuși este servit din ale câmpului. ¹⁰ Cel ce iubește argintul nu se va sătura cu argint, nici cel ce iubește abundența, cu creștere; aceasta este de asemenea deșertăciune. ¹¹ Când bunurile cresc, se înmulțesc cei ce le mănâncă; și ce este mai de folos pentru proprietarii lor, decât să îi privească pe aceștia cu ochii lor. ¹² Somnul unui muncitor este dulce, fie că mănâncă puțin sau mult; dar abundența celui bogat nu îl va lăsa să doarmă. ¹³ Este un rău aspru pe care l-am văzut sub soare, adică, bogății păstrate spre vătămarea celor ce le stăpânesc. ¹⁴ Dar acele bogății pier printr-o osteneală rea; iar el naște un fiu și nu este nimic în mâna lui. ¹⁵ Așa cum a ieșit

din pântecel mamei lui, gol, se va întoarce pentru a merge precum a venit și nu va lua nimic din munca lui pe care să o ducă în mâna lui. ¹⁶ Și acesta de asemenea este un rău dureros, că în toate privințele așa cum el a venit, astfel va merge; și ce folos are cel ce a muncit pentru vânt? ¹⁷ Și în toate zilele lui mănâncă în întuneric, și are multă întristare și furie în boala lui. ¹⁸ Iată, ce am văzut este bine și frumos: ca omul să mănânce și să bea și să se bucure de binele din toată munca sa, pe care o ia sub soare, în toate zilele vieții sale pe care Dumnezeu i-o dă, pentru că aceasta este partea lui. ¹⁹ Fiecare om de asemenea căruia Dumnezeu i-a dat bogății și avere și i-a dat putere să mănânce din ele și să își ia partea lui și să se bucure în munca lui; acesta este darul lui Dumnezeu. ²⁰ Pentru că el nu își va aminti mult zilele vieții sale, pentru că Dumnezeu îi răspunde în bucuria inimii sale.

6

¹ Este un rău pe care l-am văzut sub soare și acesta este obișnuit printre oameni: ² Un om căruia Dumnezeu i-a dat bogății, avere și onoare, încât nu îi lipsește nimic pentru sufletul său din tot ce dorește, totuși Dumnezeu nu îi dă putere să mănânce din ele, ci un străin le mănâncă; aceasta este deșertăciune și aceasta este o boală rea. ³ Dacă un om naște o sută de copii și trăiește mulți ani, încât zilele anilor lui sunt multe iar sufletul lui nu s-a săturat cu bine și de asemenea nu are îngropare, eu spun, că un făt lepădat este mai bun decât el. ⁴ Pentru că el vine cu deșertăciune și pleacă în întuneric și numele lui va fi acoperit cu întuneric.

⁵ Mai mult, el nu a văzut soarele, nici nu a cunoscut vreun lucru; acesta are mai multă odihnă decât celălalt. ⁶ Da, chiar dacă de două ori ar trăi o mie de ani, totuși nu ar vedea niciun bine; nu merg toți în același loc? ⁷ Toată munca omului este pentru gura lui și totuși pofta nu se satură. ⁸ Căci ce are înțeleptul mai mult decât prostul? Ce are săracul, care știe să umble înaintea celor vii? ⁹ Mai bună este vederea ochilor decât rătăcirea dorinței; aceasta este de asemenea deșertăciune și chinuire a duhului. ¹⁰ Ceea ce a fost, deja a primit un nume, și se știe că este om; nici nu se va certa cu cel ce este mai tare decât el. ¹¹ Văzând că sunt multe lucruri care înmulțesc deșertăciunea, cu ce este omul mai bun? ¹² Căci cine cunoaște ce este bine pentru om în această viață, în toate zilele vieții sale deșerte pe care el le petrece ca o umbră? Căci cine poate spune unui om ce va fi după el sub soare?

7

¹ Un nume bun este mai bun decât untdelemnul prețios, și ziua morții decât ziua nașterii. ² Este mai bine să mergi la casa de jelire, decât să mergi la casa ospățului, întrucât acela este sfârșitul tuturor oamenilor; și cel viu își pune la inimă *lucrul acesta*. ³ Întristarea *este* mai bună decât râsul, pentru că prin întristarea înfățișării inima este făcută mai bună. ⁴ Inima celui înțelept este în casa jelierii, dar inima celor proști este în casa veseliei. ⁵ Mai bine este pentru un om să asculte mustrarea înțeleptului, decât să asculte cântarea proștilor. ⁶ Căci ca trosnetul spinilor sub o oală, așa este râsul prostului, aceasta de asemenea este deșertăciune.

⁷ Cu adevărat oprimarea îl înnebunește pe înțelept, și o mită distruge inima. ⁸ Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; și cel răbdător în duh este mai bun decât cel mândru în duh. ⁹ Nu fi grăbit în duhul tău să te mânie, pentru că mânia se odihnește în sânul proștilor. ¹⁰ Nu spune: Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea? Pentru că nu din înțelepciune cercetezi despre aceasta. ¹¹ Înțelepciunea este bună cu o moștenire și prin aceasta este folos pentru cei ce văd soarele. ¹² Pentru că înțelepciunea este o apărare și banii sunt o apărare, dar măreția cunoașterii este că înțelepciunea dă viață celor ce o au. ¹³ Ia în considerare lucrarea lui Dumnezeu, pentru că cine poate face drept ceea ce el a făcut strâmb? ¹⁴ Bucură-te în ziua prosperității, dar ia seama în ziua restriștii; Dumnezeu de asemenea le-a pus față în față, cu intenția ca omul să nu găsească nimic după el. ¹⁵ Toate lucrurile le-am văzut în zilele deșertăciunii mele; este un om drept care pierе în dreptatea lui și este un om stricat care își prelungește viața în stricăciunea sa. ¹⁶ Nu fi drept peste măsură, nici nu te face peste măsură de înțelept; de ce să te nimicești pe tine însuți? ¹⁷ Nu fi peste măsură de stricat, nici nu fi prost, de ce să mori înaintea timpului tău? ¹⁸ Este bine să apuci aceasta; da, de asemenea de la aceasta nu îți retrage mâna, pentru că cel ce se teme de Dumnezeu va ieși din toate. ¹⁹ Înțelepciunea întărește pe cel înțelept mai mult decât zece oameni tari care sunt în cetate. ²⁰ Pentru că nu este un om drept pe pământ, care să facă bine și să nu păcătuiască. ²¹ De aseme-

nea nu da atenție la toate cuvintele vorbite, ca nu cumva să auzi pe servitorul tău blestemându-te. ²² Pentru că adeseori de asemenea inima ta cunoaște că tu însuți într-un mod asemănător ai blestemat pe alții. ²³ Toate acestea le-am dovedit prin înțelepciune; am spus: Voi fi înțelept; dar aceasta a fost departe de mine. ²⁴ Ceea ce este departe și foarte adânc, cine o poate descoperi? ²⁵ Mi-am dedicat inima să cunosc și să cercetez și să descopăr înțelepciune și motivul lucrurilor și să cunosc stricăciunea prostiei, chiar a nechibzuinței și a nebuniei; ²⁶ Și găsesc mai amară decât moartea pe femeia a cărei inimă este capcane și plase, și mâinile ei cătușe; oricine place lui Dumnezeu va scăpa de ea, dar păcătosul va fi luat de ea. ²⁷ Iată, aceasta am găsit, spune predicatorul, socotind una câte una, ca să aflu socoteala; ²⁸ Ceea ce totuși sufletul meu caută, dar nu găsesc, un om între o mie am găsit; dar o femeie printre toate acelea nu am găsit. ²⁹ Iată, numai aceasta am găsit, că Dumnezeu a făcut pe om integru, dar ei au umblat după multe născociri.

8

¹ Cine este ca înțeleptul? Și cine cunoaște interpretarea unui lucru? Înțelepciunea unui om îi face fața să strălucească, și cutezanța feței lui va fi schimbată. ² Eu te sfătuiesc să ții poruncile împăratului, și aceasta în privința jurământului lui Dumnezeu. ³ Nu te grăbi să pleci dinaintea lui; nu stăruie într-un lucru rău, fiindcă el face orice îi place. ⁴ Unde este cuvântul unui împărat, este putere; și cine îi va spune: Ce faci? ⁵ Oricine ține

porunca nu va simți vreun lucru rău, și inima unui înțelept discerne deopotrivă timpul și judecata. ⁶ Deoarece pentru fiecare scop este un timp și o judecată, de aceea nenorocirea omului este mare asupra lui. ⁷ Fiindcă nu știe ceea ce va fi, căci cine îi poate spune când va fi? ⁸ Nu este om care să aibă stăpânire asupra duhului să păstreze duhul; nici nu are putere în ziua morții și nu este eliberare în acel război; nici stricăciunea nu va elibera pe cei ce îi sunt dați ei. ⁹ Toate acestea le-am văzut și mi-am dedicat inima fiecărei lucrări ce se face sub soare, este un timp în care un om stăpânește peste altul spre propria vătămare. ¹⁰ Și astfel am văzut pe cei stricați îngropați, care au venit și au plecat din locul cel sfânt și au fost uitați în cetatea în care ei au făcut așa, aceasta este de asemenea deșertăciune. ¹¹ Pentru că sentința împotriva unei lucrări rele nu se execută în grabă, de aceea inima fiilor oamenilor este deplin așezată în ei pentru a face rău. ¹² Deși un păcătos face rău de o sută de ori și zilele lui sunt prelungite, totuși eu știu cu siguranță că le va fi bine celor ce se tem de Dumnezeu, care se tem înaintea lui, ¹³ Dar nu îi va fi bine celui stricat, nici nu își va prelungi zilele, care sunt ca o umbră, pentru că el nu se teme înaintea lui Dumnezeu. ¹⁴ Este o deșertăciune făcută pe pământ: că sunt drepti, cărora li se întâmplă conform lucrării celor stricați; și sunt stricați, cărora li se întâmplă conform lucrării celor drepti; am spus că și aceasta este deșertăciune. ¹⁵ Atunci am lăudat veselia, pentru că un om nu are ceva mai bun sub soare, decât să mănânce și să bea și să

fie fericit, pentru că aceasta va rămâne cu el din munca lui în zilele vieții sale, pe care Dumnezeu i le dă sub soare. ¹⁶ Când mi-am dedicat inima să cunosc înțelepciunea și să văd lucrarea făcută pe pământ; (fiindcă de asemenea nici zi nici noapte nu vede somn cu ochii lui), ¹⁷ Atunci am privit toată lucrarea lui Dumnezeu, că un om nu poate afla lucrarea ce este făcută sub soare, deși un om se ostenește să o caute, nu o va găsi; da, mai mult, oricât ar gândi un înțelept pentru a o cunoaște, nu va fi în stare să o găsească.

9

¹ Fiindcă toate acestea le-am pus la inima mea ca să vestesc toate acestea, că *toți* cei drepti și cei înțelepți și lucrările lor, sunt în mâna lui Dumnezeu; nimeni nu cunoaște nici dragoste nici ură prin tot ce este înaintea lor. ² Toate lucrurile devin la fel pentru toți; este o singură întâmplare pentru cel drept și pentru cel stricat, pentru cel bun și cel curat și pentru cel necurat și pentru cel ce sacrifică și pentru cel ce nu sacrifică, cum este cel bun, așa este cel păcătos; și cel ce jură, ca cel ce se teme de jurământ. ³ Acesta este un rău printre toate lucrurile care sunt făcute sub soare, că este o singură întâmplare pentru toți; da, de asemenea inima fiilor oamenilor este plină de rău, și nebbie este în inima lor cât timp trăiesc, și după aceea ei merg la morți. ⁴ Deoarece este speranță pentru cel unit cu toți cei vii; căci un câine viu este mai bun decât un leu mort. ⁵ Pentru că toți cei vii știu că vor muri, dar morții nu știu nimic, nici nu mai au vreo răsplată, fiindcă amintirea lor este

uitată. ⁶ De asemenea dragostea lor și ura lor și invidia lor, acum a pierit; nici nu mai au vreo parte niciodată din toate câte se fac sub soare. ⁷ Mergi pe calea ta, mănâncă-ți pâinea cu bucurie și bea-ți vinul cu inimă fericită; căci lui Dumnezeu îi plac de acum lucrările tale. ⁸ Să fie hainele tale totdeauna albe și capului tău să nu îi lipsească untdelemnul. ⁹ Trăiește bucuros cu soția pe care o iubești toate zilele vieții deșertăciunii tale, pe care el ți le-a dat sub soare, toate zilele deșertăciunii tale, fiindcă aceasta este partea ta în viață și în munca ta pe care o faci sub soare. ¹⁰ Orice găsește mâna ta să facă, fă cu toată tăria ta; fiindcă nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoaștere, nici înțelepciune, în mormântul în care mergi. ¹¹ M-am întors și am văzut sub soare, că alergarea nu este pentru cei iuți, nici bătălia pentru cei puternici, nici chiar pâinea pentru cei înțelepți, nici bogățiile pentru cei ai priceperii, nici favoarea pentru cei iscușiți; ci timpul și șansa îi ajung pe toți. ¹² Pentru că omul de asemenea nu își cunoaște timpul; precum peștii ce sunt prinși într-o plasă rea și ca păsările ce sunt prinse în laț, tot așa sunt fiii oamenilor prinși într-un timp rău, când cade dintr-odată asupra lor. ¹³ Această înțelepciune am văzut-o de asemenea sub soare și mi s-a părut mare; ¹⁴ Era o mică cetate și puțini oameni în ea; și a venit un împărat mare împotriva ei și a asediat-o și a zidit fortificații mari împotriva ei; ¹⁵ Și s-a găsit în ea un bărbat sărac, înțelept; și el, prin înțelepciunea lui, a scăpat cetatea; totuși nimeni nu și-a amintit de acel bărbat sărac. ¹⁶ Atunci am spus: Înțelepciunea este mai

bună decât puterea, cu toate acestea înțelepciunea săracului este disprețuită și cuvintele lui nu sunt ascultate. ¹⁷ Cuvintele înțelepților *sunt* ascultate în tăcere mai mult decât strigătul celui ce domnește printre proști. ¹⁸ Înțelepciunea este mai bună decât armele de război, dar un singur păcătos distruge mult bine.

10

¹ Muștele moarte fac untdelemnul parfumiерului să trimită o aromă împutită; tot așa îi face o mică prostie celui însemnat pentru înțelepciune și onoare. ² Inima unui înțelept este la dreapta lui, dar inima prostului la stânga lui. ³ Da, de asemenea, când cel ce este prost umblă pe cale, îi lipsește înțelepciunea și el spune tuturor că este prost. ⁴ Dacă duhul stăpânului se ridică împotriva ta, nu îți părăsi locul, căci cedarea alină ofense mari. ⁵ Este un rău pe care l-am văzut sub soare, ca pe o eroare *care* iese de la stăpân; ⁶ Prostia este așezată în mare demnitate și cei bogați șed într-un loc jos. ⁷ Am văzut servitori pe cai și prinți umblând ca servitori pe pământ. ⁸ Cel ce sapă o groapă va cădea în ea; și pe oricine sparge un gard, îl va mușca un șarpe. ⁹ Oricine îndepărtează pietre va fi rănit de ele, și cel ce despică lemne va fi în pericol prin ele. ¹⁰ Dacă fierul este tocit și el nu ascute tăișul, atunci trebuie să pună mai multă putere; dar înțelepciunea este de folos pentru a îndrepta. ¹¹ Cu adevărat șarpele va mușca fără fermecare, și un guraliv nu este mai bun. ¹² Cuvintele gurii unui om înțelept sunt cu har, dar buzele unui prost îl vor înghiți. ¹³ Începutul

cuvintelor gurii sale este prostie, și sfârșitul vorbirii sale este nebunie răutăcioasă. ¹⁴ Un prost de asemenea este plin de cuvinte, un om nu poate spune ce va fi; și ce va fi după el, cine îi poate spune? ¹⁵ Munca prostului obosește pe fiecare dintre ei, pentru că el nu știe cum să meargă la cetate. ¹⁶ Vai ție, țară, când împăratul tău este un copil și prinții tăi mănâncă dimineața! ¹⁷ Bindecuvântată ești tu, țară, când împăratul tău este fiul nobililor și prinții tăi mănâncă la timpul convenit, pentru putere și nu pentru beție! ¹⁸ Prin multă lene clădirea se degradează, și prin trândăvia mâinilor, casa se prăbușește. ¹⁹ Ospățul se face pentru răs și vinul înveselește, dar banii răspund la toate. ²⁰ Nu blestema pe împărat, nici chiar în gândul tău; și nu blestema pe bogat în camera ta de culcare, pentru că o pasăre a cerului va purta vocea și o înaripată va spune acest lucru.

11

¹ Aruncă-ți pâinea pe ape, căci o vei găsi după multe zile. ² Dă o porție la șapte și de asemenea la opt, pentru că nu știi ce rău va fi pe pământ. ³ Dacă norii sunt plini de ploaie, ei se golesc pe pământ; și dacă pomul cade spre sud, sau spre nord, în locul în care pomul cade, acolo va fi. ⁴ Cel ce dă atenție vântului nu va semăna și cel ce se uită la nori nu va secera. ⁵ Așa cum nu știi care este calea duhului, nici cum cresc oasele în pânțele celei însărcinate, tot așa nu știi lucrările lui Dumnezeu care le face pe toate. ⁶ Dimineața seamănă-ți sămânța și seara nu îți opri mâna, căci nu știi dacă va prospera fie aceasta sau aceea, sau dacă

amândouă vor fi deopotrivă bune. ⁷ Într-adevăr lumina este dulce și este un lucru plăcut pentru ochi să privească soarele; ⁸ Dar dacă un om trăiește mulți ani și se bucură în toți aceștia, totuși să își amintească zilele de întuneric, căci vor fi multe. Tot ce vine este deșertăciune. ⁹ Bucură-te, tinere, în tinerețea ta și lasă-ți inima să te înveselească în zilele tinereții tale și umblă în căile inimii tale și în vederea ochilor tăi; dar să știi că, pentru toate acestea, Dumnezeu te va aduce la judecată. ¹⁰ De aceea îndepărtează întristarea din inima ta și pune deoparte răul din carnea ta, căci copilăria și tinerețea sunt deșertăciune.

12

¹ Amintește-ți acum de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte să vină zilele cele rele și să se apropie anii când vei spune: Nu am nicio plăcere în ei. ² Înainte să se întunece soarele, sau lumina, sau luna, sau stelele, și de a se întoarce norii după ploaie. ³ În ziua când păzitorii casei tremură și cei puternici se încovoie, și măcinătorii încetează fiindcă sunt puțini, și cei ce se uită prin ferestre se întunecă, ⁴ Și se vor închide ușile dinspre străzi, când slăbește sunetul măcinatului, și el se va ridica la cântatul păsării și toate fiicele muzicii vor fi înjosite; ⁵ De asemenea le va fi frică de orice înălțime, și spaimile vor fi pe cale și migdalul va înflori și lăcusta va fi o povară și dorința va eșua, pentru că omul merge la căminul său veșnic și bocitorii merg pe străzi; ⁶ Înainte ca funia de argint să fie dezlegată, sau vasul de aur să fie spart, sau ulciorul spart la fântână, sau roata spartă la izvor. ⁷ Atunci

țărâna se va întoarce în pământ așa cum a fost, și duhul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat. ⁸ Deșertăciunea deșertăciunilor, spune predicatorul; totul este deșertăciune. ⁹ Și mai mult, pentru că predicatorul a fost înțelept, a mai învățat pe popor cunoaștere; da, el a judecat bine și a căutat și a pus în ordine multe proverbe. ¹⁰ Predicatorul a căutat să afle cuvinte bine primite; și ceea ce s-a scris este integru, cuvinte ale adevărului. ¹¹ Cuvintele înțeleptului sunt ca țepușe și ca piroane înfipte de maestrul adunărilor, date de un singur păstor. ¹² Și, mai mult, fiul meu, fii avertizat prin acestea; în facerea multor cărți nu este sfârșit, și mult studiu este oboseală pentru carne. ¹³ Să ascultăm concluzia tuturor celor spuse: Teme-te de Dumnezeu și ține poruncile lui, căci aceasta este întreaga datorie a omului. ¹⁴ Fiindcă Dumnezeu va aduce fiecare lucrare la judecată, cu fiecare lucru tainic, fie bun, fie rău.

Biblia Traducerea Fidela
The Holy Bible in Romanian, Biblia Traducerea Fidela
translation

Public Domain

Language: Română (Romanian)

Translation by: Alex Crișan

Cuvântul păstrat al lui Dumnezeu în limba română, traducerea Fidela a Bibliei își are sursa în cele două manuscrise tradiționale, cele inspirate de Dumnezeu, Textul Masoretic (vechiul testament) și Textus Receptus (noul testament).

2024-04-30

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 13 Jul 2024 from source files dated 30 Apr 2024

eac30117-415c-5809-bea7-422bf6b959a9